

עפ"ג 33799/05/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 33799-05-21 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופט יואל עדן - אב"ד
	כבוד השופט עמית כהן
	כבוד השופט יעקב דנינו
המערערת:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד לאונורה מונטיליו סגל - פמ"ד
נגד	פלוני
המשיב	ע"י ב"כ עו"ד מאיר סויסה

פסק דין השופט יואל עדן

ערעור המדינה על קולת העונש.

האישומים

1. המשיב הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה עונשית, בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג (4 עבירות), תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, ואיומים. במועדים הרלבנטיים היו המשיב והמתלוננת בני זוג.

כתב האישום המתוקן כולל ארבעה אישומים, להלן העובדות המפורטות בו, ויצוין כי סדר הבאת הדברים הינו על פי לוח הזמנים ולא על פי סדר האישומים. האישום הרביעי נמחק:

על פי האישום החמישי, בתאריך 18.10.19, במהלך וויכוח בין המשיב למתלוננת, יצאה המתלוננת מהדירה בכוונה לעזוב אותה, המשיב רץ לעברה, ותקף אותה בכך שמשך בחולצתה.

על פי האישום השלישי, בתאריך 25.3.20 תקף המשיב את המתלוננת בכך שהיכה אותה בחזה וביד.

על פי האישום השני, בתאריך 8.5.20, במהלך וויכוח במטבח, היכה המשיב את המתלוננת במכת אגרוף בגבה. ניידת משטרה הגיעה, אך המתלוננת לא דיווחה לשוטרים היות וחששה מהמשיב והם עזבו את המקום, ובהמשך איים המשיב על המתלוננת בכך שאמר לה שתקבל עונש בגין כך שצעקה הצילו משטרה, והמשטרה הגיעה, ובהמשך היכה בה במכות אגרוף וסטירות בפניה, וזאת כאשר המתלוננת נמצאת בהיריון מתקדם.

על פי האישום הראשון, בתאריך 9.5.20, במהלך וויכוח בין המשיב למתלוננת, תקף המשיב את המתלוננת בכך ששפך עליה ערק ובושם, בהמשך אותו יום היכה בה בידי בבטנה, דחפה, ובעט בה ברגליה, המתלוננת צעקה והמשיב אחז בצווארה בשתי ידי ודרש ממנה לישון על הרצפה עקב כך שבעקבות צעקותיה הגיעה משטרה לדירה. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, בדמות נפיחות בפנים, בראש ומעל עין שמאל, ונפיחות באמת יד שמאל.

הראיות לעונש וטענות הצדדים לעונש בבית משפט השלום

2. המשיב יליד 1973 ולחובתו עבר בעבירת איומים משנת 2018, בגינה הוטל מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי.

בבית משפט השלום לא התבקש ולא התקבל תסקיר שירות מבחן.

במסגרת הראיות לעונש החלה המתלוננת להעיד, עדותה נפסקה לאור אילוצי בית המשפט, במועד הנדחה לא היתה המתלוננת יכולה להגיע, וב"כ המאשימה ויתרו על המשך עדותה. הוגשו הרישום הפלילי של המשיב (ת/1), תמונות של המתלוננת בהן נחזות הפגיעות שנפגעה (ת/2-6), ותיעוד רפואי מיום 10.5.20 (ת/7), ממנו עולה קיומן של המטומות, חבלה מעל עין שמאל, והמטומות בזרועות, וצוין כי היא נמצאת בהריונה.

מטעם המשיב העידו בראיות לעונש אביו ואמו, ציינו את החרטה של המשיב, ואת הנסיבות האישיות והמשפחתיות, והוגשו מטעם המשיב מסמכים נ/1 - נ/6, הכוללים תעודת הערכה, תעודת העסקה, תעודות עובד מצטיין, מכתב הוקרה, ואישור על שירות צבאי מלא.

הוגש גזר דין משנת 2011, בו המתלוננת הורשעה עם אחר בעבירות של התפרצות בתחבולה לדירה (נ/7), וכן הוגש מסמך שכתב המשיב לבית המשפט (נ/8), בו הוא מביע חרטה על מעשיו, מבקש סליחה מהמתלוננת, מבטיח כי מקרה כזה לא יחזור על עצמו, מציין פרטים לגבי מקומות עבודתו, ומבקש את ההזדמנות לחזור לחייו השגרתיים ולמשפחתו ולעבודתו.

בדין שב המשיב והביע התנצלות וחרטה, וביקש סליחה מהמתלוננת.

המשיב היה במעצר מיום 9.5.20 ועד ליום 27.7.20, ולאחר מכן היה במעצר בפיקוח אלקטרוני עד למתן גזר הדין, 6.4.21.

בטיעונים לעונש עתרו ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם לארבעת האישומים הנע בין 14 ל- 28 חודשי מאסר, נטען כי אין מקום לסטות מהמתחם, לא עולה אפיק שיקומי ולא הוגש תסקיר, והתבקש להשית עונש בשליש התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו, פיצוי משמעותי, קנס ומאסר מותנה.

ב"כ המשיב פירט את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המשיב, נטען כי מדובר במי אשר עבד ועובד באופן רצוף ומסודר, לקח אחריות על כתב האישום אשר תוקן בצורה משמעותית וגם החבלות הן ברף נמוך ואין רבות. נטען כי לא הוכח נזק נפשי או אחר כלפי המתלוננת או נזק לעובר, והועלו טענות כנגד המתלוננת על מעשים נטענים שעשתה בעבודתה אצל אישה מבוגרת, וגם הוגש כאמור גזר דין משנת 2011, לפיו המתלוננת הורשעה עם אחר בעבירות של התפרצות בתחבולה לדירה של קשיש.

נטען כי יש להסתפק בתקופת מעצר שריצה המשיב, וכי מתחם העונש ההולם יכול לנוע בין מאסר על תנאי לחודשיים שלושה של מאסר בפועל, והתבקש להתחשב גם בפרק הזמן שבו היה המשיב עצור באיזוק אלקטרוני.

גזר הדין

3. בגזר הדין מציין בית המשפט את העבירות אותן ביצע המשיב, וכי חלקן בוצעו עת המתלוננת היתה הרה. צוין כי המתלוננת העידה במסגרת הראיות לעונש אך לא השלימה את עדותה, אך לא ניתן להתעלם מנקודות אשר עלו מעדותה, ומלמדות כי מערכת היחסים בין בני הזוג היתה מורכבת, ועל כי הושמעה למתלוננת בחקירתה הנגדית הקלטה בה היא נשמעת מאיימת על כל מי אשר תהיה לקיים מערכת יחסים עם המשיב, ובית המשפט קובע כי יש בכך כדי לגרוע מחלק מטענות המאשימה ביחס לטיב ואופי הקשר בין המתלוננת למשיב, ועוד הוסיף בית המשפט: **"בנוסף, במהלך עדותה בפני, ניתנה לי האפשרות להתרשם מהמתלוננת באופן בלתי אמצעי וגם אם חקירה הנגדית לא הושלמה, לא ניתן להתעלם מהרושם שהותירה ואשר נותר בעקבות עדותה, לפיו, לכל הפחות, רב הנסתר על הנגלה בכל הקשור למערכת היחסים המורכבת בין המתלוננת לבין הנאשם".**

עוד צוין כי במסגרת הראיות לעונש גם הוגשו תמונות צבעוניות של החבלות שנגרמו למתלוננת והמדברות בעד עצמן.

לאחר בחינת נסיבות ביצוע העבירות, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ל- 18 חודשים, וביחס לעבר הפלילי הכולל עבירת איומים, נכתב כי ההרשעה מאוחרת לעבירות הללו, אף כי העבירה עצמה מוקדמת להן.

בית המשפט שב והתייחס לרושם שהותירה המתלוננת בפניו, והוסיף: **"לקולת הנאשם נתתי משקל לכך שבהודאתו חסך מהמתלוננת את הכורח להעיד על נסיבות ביצוע העבירות, ובשים לב לחלק מהדברים שעלו בחקירתה הנגדית של המתלוננת לעונש (אשר לא הושלמה) ולרושם שהותירה בחקירתה זו. נוכח הרושם שהותירה המתלוננת, בעדותה בפני, דומה כי ראוי לתת משקל רב יותר להודיית הנאשם ונטילת האחריות על ידו, כמו גם בחירתו שלא לנהל הליך הכולל ניסיון להיתלות באפשרות לפגום במהימנות המתלוננת על כל המשמעויות המלוות מכך".**

עוד נתן בית המשפט במסגרת השיקולים לקולא משקל לחרטה שהביע המשיב ותפקודו הנורמטיבי, והוסיף כי הדין היה להשית על המשיב מאסר בפועל לתקופה ממושכת יותר מזו שבדעתו להשית, אך יש להביא בחשבון גם את פרק הזמן בו המשיב היה מצוי במעצר בפיקוח אלקטרוני, משך למעלה מ- 8 חודשים. צוין כי בהינתן הצטברות ימי המעצר מאחורי סורג וברז עם ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני, משך למעלה מ- 11 חודשים נשללה מהמשיב חירותו, מעבר לכך שנקלע לחובות בשל כך שלא עבד, אך המשיב משלם מזונות עבור ילדיו החיים עם אמם בעיר אחרת. לאור כל האמור, סבר בית המשפט כי יש להפחית במידת מה מהמאסר שהיה ראוי להשית על המשיב.

מכל האמור, גזר בית משפט השלום על המשיב מאסר בפועל למשך חודשיים וחצי בניכוי ימי מעצרו, כך שיש לראות את תקופת המאסר כתקופה שרוצתה במלואה, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 5,000.

בגזר הדין נפלה טעות אשר תוקנה בהסכמה, וזאת ביחס למספר העבירות.

טענות המערערת בערעור

4. לטענת המערערת יש לבטל את גזר הדין, לקבוע מתחם עונש אחר ההולם את ביצוע מסכת העבירות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת, מתחם הנע בין 14 ל- 28 חודשי מאסר, להטיל עונש מאסר ממשי וממושך, אשר יגלם את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, ולהגדיל את הפיצוי אשר הוטל עבור המתלוננת.

נטען כי העונש אינו הולם את חומרת העבירות, נסיבותיהן, תוצאתן ומשמעותן החברתית, לא מבחינת קביעת מתחם העונש, בעיקר בשים לב לרף התחתון בו, כמו גם לא לעניין הרף העליון, והעונש עצמו.

נטען כי מדובר בעונש מופרז בקולתו, וכי הפיצוי נמוך ואינו נותן ביטוי לתכליות הפיצוי במשפט הפלילי.

נטען כי הנימוקים לקולא לא היו אומרים להכריע את הכף בצורה משמעותית, באין הליך שיקומי המצדיק ענישה לקולא.

נטען כי הרושם מהמתלוננת אינו רלבנטי, המשיב הודה במיוחס לו בכתב האישום, ודווקא העובדה שלאחר מכן במסגרת הטיעון לעונש הוא "ממשיך להכפיש אותה", כל הטיעון לעונש סובב כאילו היא לא בסדר.

טענות המשיב בערעור

5. ב"כ המשיב עותר לדחות את ערעור המדינה, צוין כי המשיב בן 48, גרוש, אב לשני ילדים, והוא רואה אותם.

כיום לאחר תקופה ממושכת שלא ראה אותם, כאשר היה במעצר באיזוק אלקטרוני.

נטען כי המשיב עובד בעבודה חדשה, הוא היה שוטר 4 שנים, ובחלקן היה חוקר בתחנת המשטרה.

נטען כי מדובר בעבירות של תקיפה כלפי מתלוננת אחת, ומאז מעצרו המשיב לא היה בקשר עם המתלוננת.

הועלו טענות על כי המתלוננת מבקשת מהמשיב חברות בפייסבוק.

נטען כי בית משפט השלום התייחס לכל טענות המאשימה בהודעת הערעור, ולא התעלם מכל טענה אפשרית לחובת המשיב, ולא התעלם מחומרת העבירות והמעשים עצמם, ושקל את כלל השיקולים.

נטען כי המשיב חי בצמצום רב, משלם מזונות לקטינים, שכירות על דירה, וכי מדובר באדם איכותי ביותר, המשפחה נורמטיבית.

נטען כי אין זה נכון להטמיע במשיב נורמות עברייניות ולהכניסו כעת לבית הכלא, המשיב לקח אחריות על מעשיו, ונטען כי במסגרת הראיות לעונש בבית משפט השלום רצתה ההגנה להראות שאין סכנה נוספת מצד המשיב כלפי המתלוננת, ודווקא מעשיה מלמדים שהיא לא חששה ואינה חוששת מהמשיב.

ב"כ המשיב הפנה לעדות של המתלוננת בבית משפט השלום ולכך שהיא עומתה עם הקלטה, הוא ביקש להשמיע, אך ניתנה החלטה אשר לא אפשרה זאת.

נטען כי המשיב אינו אדם אלים באופן מובהק למעט מקרה זה, אין חשש מפני מתלוננות פוטנציאליות, וכי המשיב קיבל עונש של מאסר בפועל.

מכל האמור, התבקש לדחות את ערעור המדינה.

המשיב אמר כי הוא מבקש סליחה מהמתלוננת, לוקח אחריות מלאה על מעשיו, כי הוא פגע לא רק במתלוננת אלא גם בילדיו ובהוריו, ואנשים רבים נפגעו ממעשיו, ומבקש הזדמנות להוכיח את עצמו.

בתום הדיון ניתנה החלטה על הגשת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות.

חוות דעת כאמור הוגשה, ולפיה המשיב מתאים לביצוע עבודות שירות במגבלות.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בפרוטוקולים של בית משפט השלום, בראיות לעונש אשר באו בפניו, ובגזר הדין, ולאחר שנשמעו ונשקלו טענות הצדדים, המסקנה הינה כי יש לקבל את הערעור אשר בדין יסודו, יש להטיל על המשיב מאסר בפועל משמעותי וממושך יותר מאשר הוטל על ידי בית משפט השלום, באופן אשר יהווה מענה עונשי הולם לעבירות החמורות אשר ביצע, ואך לאור כך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, ובשים לב לחלוף הזמן, כמו גם לתקופת האיזוק האלקטרוני, יוטל על המשיב מאסר לריצוי על דרך עבודות שירות, למלוא התקופה האפשרית של 9 חודשים, ללא ניכוי ימי המעצר, ובנוסף, יוגדל רכיב הפיצוי, הכל כמפורט להלן.

תחילה יש להתייחס לעולה מגזר הדין ביחס להתרשמות בית משפט השלום מהמתלוננת בעת עדותה בראיות לעונש, ולמשקל אשר נתן לדברים שעלו בחקירתה הנגדית, ולמסקנתו כי נוכח הרושם שהותירה, ראוי לתת משקל רב יותר להודאת המשיב ונטילת האחריות על ידו, ובחירתו שלא לנהל הליך הכולל ניסיון להיתלות באפשרות מהימנות עדות המתלוננת.

אין מקום לתת כל משקל לאותו רושם אשר קבע בית המשפט שהתרשם מהמתלוננת. אין כל רלבנטיות לדברים האמורים ביחס לענישת המשיב, ואין כל מקום כפועל יוצא מכך, לתת משקל רב יותר להודאתו ולנטילת האחריות על ידו.

מה לנו להתרשמות האמורה מהמתלוננת, שעה שאין אנו עוסקים בהתרשמות לצורך קביעות עובדתיות ביחס לכתב האישום עצמו, שכן המשיב הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, ואלו כלל לא במחלוקת.

עוד יש להתייחס כבר עתה לניסיון של המשיב ובא כוחו להביא בפני בית משפט השלום, כמו גם בערעור, טענות ונתונים אשר מטרתם להציג את המתלוננת באופן שלילי.

אין לקבל אופן זה של טיעון, ואין לקבל כל רלבנטיות נטענת של עבר פלילי או מעשים כאלה או אחרים של מתלוננת, במסגרת טיעונים לעונש של נאשם המבצע כלפיה מעשה אלימות.

יתר על כן, אין רלוונטיות לשאלה אם מערכת היחסים בין המתלוננת למשיב הייתה "מורכבת" וגם אם כך הדבר, אין הדבר מהווה שיקול בענישה בקשר לאלימות הקשה שנקט המשיב נגד המתלוננת בהיותה בהיריון.

התנהלות זו של ההגנה, הן בבית משפט השלום והן במהלך הערעור, מעידה כי האחריות אשר נוטל המשיב אינה אחריות מלאה, ומביא הוא טענות אשר אינן רלבנטיות כנימוקים אשר מכוחם מבקש הוא להפחית בעונשו.

יש לדחות אופן זה של טיעון מכל וכל, ולהסירו ממניין הטיעונים הרלבנטיים במקרה זה. שאם לא תאמר כן, הרי שיכול

ישתמע כי מידת החומרה של האלימות אשר נקט המשיב, כמו גם מידת העונש אשר יש להטיל עליו כפועל יוצא מחומרת אלימות זו, קשורה באופן ישיר או עקיף לקיומו או העדרו של עבר פלילי למתלוננת. יש לומר באופן ברור, כי לא ישמע טיעון שכזה, אשר לא רק שאינו רלבנטי, אלא שאינו ראוי כלל.

7. המשיב פגע באלימות אשר הפגין, במתלוננת, שורת פגיעות בכמה מועדים, וחלק מהן עולות כדי חומרה רבה, שכן בוצעו הן כאשר המתלוננת נמצאת בהיריון.

מדובר בארבעה אירועים, מ-10/19 עד 5/20, בהם המשיב תוקף את המתלוננת, מכה אותה ומאיים עליה, בחלק מהמקרים עושה זאת כאשר היא נמצאת בהיריון מתקדם, מכה בה בחלקים שונים בגופה ואף בבטנה, וגורם לה לחבלות של ממש נפחות בפנים, בראש, מעל עין שמאל ובאמת יד שמאל, והתמונות אשר הוגשו ממחישות פגיעות אלו.

מתחם העונש ההולם אשר קבע בית משפט השלום, ואשר תחילתו ב"מספר חודשי מאסר בפועל", עד 18 חודשים, אינו נותן מענה עונשי הולם וראוי לביצוע העבירות, מספרן, משך הזמן שבוצעו, ותוצאותיהן.

מתחם העונש ההולם תחילתו צריכה להיות ב- 12 חודשי מאסר בפועל בהינתן הנסיבות האמורות וחומרתן.

רבות נפסק ביחס לחומרת ביצוע עבירות אלימות בכלל ואלימות כלפי בת זוג בפרט.

ר' הדברים הבאים מרע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מ"י (20.8.2009):

"דומה, כי גזר דינו של בית משפט השלום נתן משקל מופרז לשיקום המבקש על יתר השיקולים שחובה ליתן להם משקל בעת גזירת העונש. עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח".

עוד ר' רע"פ 340/21 איברהים מסראי נ' מ"י (28.1.2021) בו חזר בית המשפט העליון על הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות מסוג זה:

"כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף...".

מנעד הענישה בעבירות אלו רחב, ומטבע הדברים קשור הוא באופן ישיר בנסיבות ביצוע העבירות.

לענישה הנוהגת ר' רע"פ 7887/20 **עבד עאבדין נ' מ"י** (10.1.2021) בו הועמד המתחם על 12 - 36 חודשי מאסר בפועל, והוטלו 20 חודשי מאסר; רע"פ 1536/20 **אלבז נ' מ"י** (1.3.2020) בו הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 1631/12 **יצחק פדידה נ' מ"י** (27.2.2012) בו הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 3463/15 **פלוני נ' מ"י** (21.5.2015) בו הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל.

8. יש להביא לזכות המשיב במסגרת השיקולים לקולא את קבלת האחריות, אף אם קבלת האחריות אינה מלאה כאמור, כמו גם את העובדה שהעבר הפלילי אינו מכביד וכולל עבירת איומים. הנתון הרלבנטי ביחס לעבירת האיומים אשר בעברו של המשיב, הינו מועד ביצועה, והיא בוצעה בשנת 2018, לפני ביצוע העבירות בהליך זה. בית משפט השלום נתן משקל לכך שההרשעה הינה מאוחרת לעבירות בעניינו, ואולם הנתון המרכזי צריך להיות מועד ביצוע העבירה.

עוד יש להביא לזכות המשיב את החרטה המסויגת אשר הביע בכתב ובעל פה, ובמסגרת הענישה יש להביא גם את העובדה שהיה במעצר בפיקוח אלקטרוני פרק זמן משמעותי, כמו גם המעצר מאחורי סורג ובריאח אשר היה למשך כחודשיים ומחצה.

מכל האמור, ואף לאחר שנשקלים שיקולים לקולא, ובהעדר נתונים לחריגה ממתחם העונש ההולם, הרי שהענישה צריכה היתה לכלול מאסר בפועל משמעותי העולה על המאסר בפועל אשר הוטל בגזר הדין, ואשר אף היה צריך להיות במעט מעל הרף התחתון של המתחם.

עבירות אלו בכלל, ובנסיבות ביצוע ע"י המשיב בפרט, צריכות למענה עונשי אשר יביא במסגרת השיקולים לקביעתו גם את שיקולי הגמול, הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

לא בלי התלבטות, ולאור כך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, בשים לב להעדר עבירות נוספות, ולאור כך שהמשיב היה תקופה ממושכת במעצר באיזוק, וכחודשיים ומחצה במעצר מאחורי סורג ובריאח, יש לקבל את הערעור בחלקו בלבד.

ענישה אשר תהא למאסר אשר יכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, למשך מלוא התקופה האפשרית, 9 חודשים, ללא הפחתת ימי המעצר, מאזנת כראוי בין מכלול הנתונים דלעיל.

אשר לרכיב הפיצוי - בהינתן מכלול העבירות והפגיעות במתלוננת, הפיצוי אשר הוטל אינו משקף את האומדן הראוי כתוצאה מהפגיעה בגופה ובכבודה של המתלוננת, ואת הכאב והסבל שהיו מנת חלקה, כתוצאה מהאלימות שהפגין המשיב, אלימות אשר את ביטויה המוחשי ניתן לראות בתמונות ת/2 - ת/6, ובתעודה הרפואית ת/7.

את משמעותה של האלימות כלפי המתלוננת, ניתן ללמוד מדבריה בעת עדותה בראיות לעונש, על כי יש לה "פלשביקים" חדים, והמשמעויות הנוספות אשר אלימות זו גרמה לה, כפי שפורט בדיון מיום 2.3.21, בבית משפט השלום (עמ' 19 שו' 18-29).

כל אלו מביאים למסקנה כי יש להכפיל את רכיב הפיצוי ולהעמידו על 10,000 ₪.

9. אשר על כן, הערעור מתקבל בחלקו כדלקמן:

חלף המאסר בפועל של חודשיים וחצי, מוטל על המשיב מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. מובהרת למשיב חובתו לבצע את עבודות השירות, וכי במידה שלא יעשה כן ניתן יהיה להמירן בעונש מאסר בפועל.

רכיב הפיצוי אשר נגזר על המשיב, יהיה בסך 10,000 ₪, והפיצוי (או כל יתרה אשר נותרה לתשלום), ישולם בתוך 30 יום מהיום.

המאסר המותנה אשר הוטל על ידי בית משפט השלום יישאר בתוקפו.

המשיב יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 13.1.22, כאמור בחוות דעת הממונה אשר הוגשה ביום 24.11.21.

ניתן היום, ד' טבת תשפ"ב, 08 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.

יעקב דנינו, שופט

עמית כהן, שופט

יואל עדן, שופט